

Crítica literària

Reconeixement agraït...

«...a la generació de professors catalans de Sagrada Escripura que han marcat la docència postconciliar en centres teològics principalment catalans, romans i centreamericans» (de la contraportada). I, a mesura que es va seguint la lectura, se'n van citant d'altres com dient que hi ha bona llavor.

Però, què és l'exegesi historicocrítica?: «...un conjunt harmònic d'anàlisis històriques i literàries, fetes amb rigor i metodologia, que possibiliten una aproximació sistemàtica, progressiva, inclusiva i íntegra al text sagrat amb l'objectiu de captar al màxim possible el seu sentit més genuí» (p. 51).

Per a l'autor l'objectiu del llibre és doble. D'una banda, reconèixer la vàlua en docència i investigació d'una colla de professors de casa nostra; de l'altra, tal reconeixement dona peu a presentar els mètodes historicocrítics: els seus orígens i evolució (recorregut per l'exegesi moderna i contemporània, principalment), l'aplicació del mètode (l'art de...: aproximar-se al, capbussar-se en, delectar-se amb, contemplar el, text), el debat sobre les anàlisis historicocrítiques des de l'àmbit eclesial i acadèmic, fent consideració a les actuals eines exegetiques (programes informàtics) tot donant veu als exegetes del futur (estudiants). El llibre es tanca amb un Epíleg inestimable on els «mestres» donen

JORDI CERVERA

Mestres catalans de l'exegesi historicocrítica

Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2017, 315 pàg.

un missatge als seus successors tot i que també els hem anat escoltant entremig d'algun apartat.

Al meu entendre, el llibre assoleix altres objectius ben explícits malgrat que no siguin proclamats com a tals: proveir d'una eina de coneixement i estímulo de recerca; essent tal proveïment un recurs valuós que convida a pensar, perquè el text sagrat és, a mesura que hom s'interessa per ell, suggeridor d'un munt de qüestions que s'encadenen a les respostes del moment; és la «insatisfacció» de la qual parla Pius-Ramon Tragan a l'Epíleg.

No és possible que tals metodologies d'anàlisi ens condueixin a un punt final tancat i definitiu; l'emmarcament de l'evolució de l'exegesi historicocrítica ens va mostrant que camina amb el seu temps i lloc, amb la vida i la circumstància de qui s'hi atansa amb la disposició de *llegir* què hi diu i què li diu el text; sense tripijocs com passa a vegades quan li fem dir al text allò que volem que digui. La crítica comparativa, dels gèneres literaris, de la tradició, de la redacció, la crítica històrica... la

pluralitat de tècniques d'anàlisi i conjunt de mètodes «empenya a una incessant revisió del propi bagatge metodològic» (F. Raurell, p. 154) impedint encapsular el text en ell mateix perquè quan surt de la mà del seu autor ja no li pertany sinó que, conservant la genuïtat del seu sentit, passa al terreny de qui el *llegeix* i *interpreta*. No es poden deixar de banda ni els condicionaments en els quals va anar sorgint el text ni els condicionaments de la seva recepció.

Queda molt per dir, però no vull deixar d'agrair a l'autor que ens hagi facilitat aquesta publicació, si més no, per dos motius: fa visible la qualitat de l'estudi, la docència i la investigació bíblica a casa nostra i, alhora, ens ofereix un recorregut històric que s'actualitza en el present a través del testimoni directe (una mena «d'història de vida»). Un llibre necessari per als qui ens dediquem a l'estudi del text bíblic i, també, per a tota persona intel·lectualment sensible i rigorosament interessada en el mateix.

Rosa M. Boixareu Vilaplana
Síndica de Greuges
de la URL

